

(vi) jego średni roczny dochód z prowizji jest niższy od dochodu, który uzyskałby, gdyby nie skorzystał z urlopu, ponieważ w okresie urlopu nie wykonuje on pracy, która uprawniałaby go do wypłaty prowizji,

art. 7 dyrektywy 93/104/WE⁽¹⁾ zmienionej dyrektywą 2003/88/WE⁽²⁾ wymaga, aby państwa członkowskie podejmowały środki celem zapewnienia, że pracownik otrzyma wynagrodzenie w zakresie dotyczącym okresów urlopu wypoczynkowego w odniesieniu do prowizji, którą uzyskałby w tych okresach, gdyby nie skorzystał z urlopu, a także wynagrodzenie podstawowe?

- 2) Jakie zasady leżą u podstaw odpowiedzi na pytanie 1?
- 3) Gdyby na pytanie 1 została udzielona odpowiedź twierdząca, jakie zasady (w danym przypadku) powinny zostać przyjęte przez państwa członkowskie przy obliczaniu kwoty podlegającej wypłacie na rzecz pracownika tytułem prowizji, którą pracownik uzyskałby lub mógł uzyskać, gdyby nie skorzystał z urlopu wypoczynkowego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/104/WE z dnia 23 listopada 1993 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy, Dz.U. L 307, s. 18.
⁽²⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy, Dz.U. L 299, s. 9.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin (Niemcy) w dniu 28 listopada 2012 r. — Rena Schmeel przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-540/12)

(2013/C 46/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Rena Schmeel

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pierwotne lub wtórne prawo Unii Europejskiej, w tym wypadku przede wszystkim dyrektywę 2000/78/WE⁽¹⁾, należy interpretować w taki sposób, iż szerokokorozumiany zakaz nieuzasadnionej dyskryminacji ze względu na wiek obejmuje także przepisy krajowe dotyczące wynagradzania urzędników federalnych?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1: Czy w wyniku tej wykładni pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej można stwierdzić, iż przepis krajowy, w myśl którego, na wysokość podstawowego

wynagrodzenia urzędnika w momencie jego zatrudnienia zasadniczy wpływ ma jego wiek, a wzrost wynagrodzenia uzależniony jest przede wszystkim od okresu trwania stosunku pracy urzędnika, stanowi bezpośrednią lub pośrednią dyskryminację ze względu na wiek?

- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej również na pytanie 2: Czy ta wykładnia pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie uzasadnieniu takiego przepisu prawa krajowego, którego ustawowo przewidzianym celem jest wynagradzanie doświadczenia zawodowego?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej również na pytanie 3: Czy w świetle pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej do momentu wdrożenia wolnej od dyskryminacji regulacji wynagradzania urzędników, dopuszczalny jest inny skutek prawny niż przyznanie osobie dyskryminowanej ze skutkiem wstecznym wynagrodzenia według najwyższego stopnia w jej grupie zaszerogowania?

Czy skutek prawny w postaci naruszenia zakazu dyskryminacji wynika tutaj z pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej, w tym wypadku przede wszystkim z dyrektywy 2000/78/WE, lub czy roszczenie to wynika jedynie z przewidzianej prawem europejskim odpowiedzialności odszkodowawczej państwa z tytułu nieprawidłowej transpozycji zasad wytyczonych przez prawo Unii?

- 5) Czy w świetle tej wykładni pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej dopuszczalny jest krajowy środek, który uzależnia istnienie roszczenia o zapłatę (zaległego) wynagrodzenia lub roszczenia odszkodowawczego od tego, czy urzędnicy zgłosili dane roszczenie w krótkim odstępie czasowym?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303 s. 16)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin (Niemcy) w dniu 28 listopada 2012 r. — Ralf Schuster przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-541/12)

(2013/C 46/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ralf Schuster

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pierwotne lub wtórne prawo Unii Europejskiej, w tym wypadku przede wszystkim dyrektywę 2000/78/WE⁽¹⁾, należy interpretować w taki sposób, iż szeroko rozumiany zakaz nieuzasadnionej dyskryminacji ze względu na wiek obejmuje także przepisy krajowe dotyczące wynagradzania urzędników federalnych?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1: Czy w wyniku tej wykładni pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej można stwierdzić, iż przepis krajowy, w myśl którego, na wysokość podstawowego wynagrodzenia urzędnika w momencie jego zatrudnienia zasadniczy wpływ ma jego wiek, a wzrost wynagrodzenia uzależniony jest przede wszystkim od okresu trwania stosunku pracy urzędnika, stanowi bezpośrednią lub pośrednią dyskryminację ze względu na wiek?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej również na pytanie 2: Czy ta wykładnia pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie uzasadnieniu takiego przepisu prawa krajowego, którego ustawowo przewidzianym celem jest wynagradzanie doświadczenia zawodowego?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej również na pytanie 3: Czy ta wykładnia pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej — do momentu wdrożenia wolnej od dyskryminacji regulacji wynagradzania urzędników — dopuszcza inny skutek prawny niż przyznanie osobie dyskryminowanej ze skutkiem wstecznym wynagrodzenia według najwyższego stopnia w jej grupie zaszerogowania?
Czy skutek prawny w postaci naruszenia zakazu dyskryminacji wynika tutaj z pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej, w tym wypadku przede wszystkim z dyrektywy 2000/78/WE, lub czy roszczenie to wynika jedynie z przewidzianej prawem europejskim odpowiedzialności odszkodowawczej państwa z tytułu nieprawidłowej transpozycji zasad wytyczonych przez prawo Unii?
- 5) Czy w świetle tej wykładni pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej dopuszczalny jest krajowy środek, który uzależnia istnienie roszczenia o zapłatę (zaległego) wynagrodzenia lub roszczenia odszkodowawczego od tego, czy urzędnicy zgłosili dane roszczenie w krótkim odstępie czasowym?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303 s. 16)

Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej**(Sprawa C-544/12)**

(2013/C 46/28)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: P. Hetsch, K. Simonsson i J. Hottiaux, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2009/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie opłat lotniskowych⁽¹⁾ a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy artykułów 1, 6 ust. 2, oraz artykułów 7, 8, 9 i 13 teże dyrektywy;
- nałożenie na Rzeczpospolitą Polskę zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE okresowej kary pieniężnej za uchybienie obowiązkowi poinformowania o środkach transpozycji dyrektywy 2009/12/WE o dziennej stawce w wysokości 75 002,88 EUR i naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2009/12/WE upłynął w dniu 15 marca 2011 r.

⁽¹⁾ Dz. U. L 70 s. 11

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 19 września 2012 r. w sprawie T-265/08 Republika Federalna Niemiec przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 29 listopada 2012 r. przez Republikę Federalną Niemiec

(Sprawa C-549/12 P)

(2013/C 46/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze, pełnomocnik, U. Karpenstein i C. Johann, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Królestwo Niderlandów

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 19 września 2012 r. w sprawie T-265/08 Republika Federalna Niemiec, Królestwo Hiszpanii (interwenient), Republika Francuska (interwenient), Królestwo Niderlandów (interwenient) przeciwko Komisji Europejskiej mającej za przedmiot